

bivolul de apă

când eram mic, un bivol mare de apă trăia pe terenul viran din capătul străzii noastre, cel cu iarba veșnic netunsă. Dormea în cea mai mare parte a timpului și ignora pe oricine trecea pe-acolo – asta dacă nu se întâmpla să ne oprim ca să-i cerem un sfat. Atunci se apropia încet de noi și, ridicând copita stângă, ne îndruma efectiv în direcția bună. Dar nu zicea niciodată înspre ce arăta sau cât de departe trebuia să mergem sau ce trebuia să facem odată ajunși acolo. De fapt, n-a rostit niciodată vreun cuvânt, pentru că așa sunt bivoli de apă; detestă să vorbească.

Asta era foarte frustrant pentru cei mai mulți dintre noi. Până se gândea cineva „să consulte bivolul“, problema era de obicei urgentă și necesita o soluție simplă și imediată. În cele din urmă am încetat să-l mai vizităm și cred c-a plecat la scurt timp după: nu mai vedeam decât iarbă înaltă pe terenul viran.

E păcat, zău, pentru că, de fiecare dată când ne luam după copita lui îndreptată într-o anumită direcție, eram întotdeauna surprinși, ușurați și încântați de ce găseam. Și de fiecare dată ziceam același lucru: „De unde-a știut?“

eric

acum câțiva ani, am găzduit la noi un student străin venit într-un schimb de experiență. Ne era tuturor greu să-i pronunțăm corect numele, dar el nu se supăra. Ne-a zis să-i spunem pur și simplu „Eric“.

Zugrăviserăm camera de oaspeți, cumpăraserăm covoare și mobilă noi și, în general, ne asiguraserăm că oaspetele nostru se va simți cât se poate de confortabil. Așa că n-aș putea spune de ce a ales Eric să doarmă și să învețe în cămara noastră din bucătărie mai tot timpul.

— Pesemne că-i o chestie culturală, a zis mama. Dar câtă vreme e fericit...

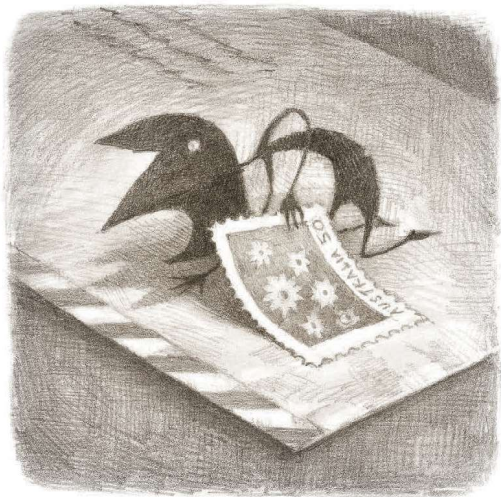
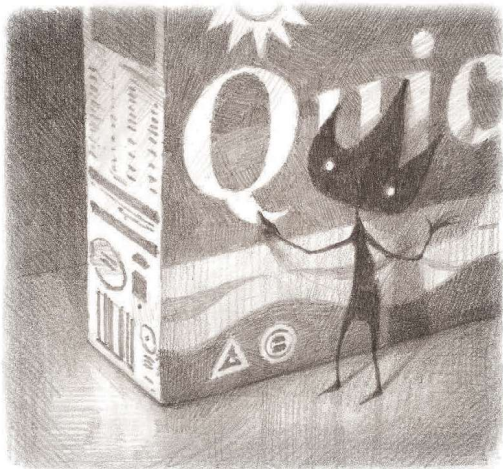
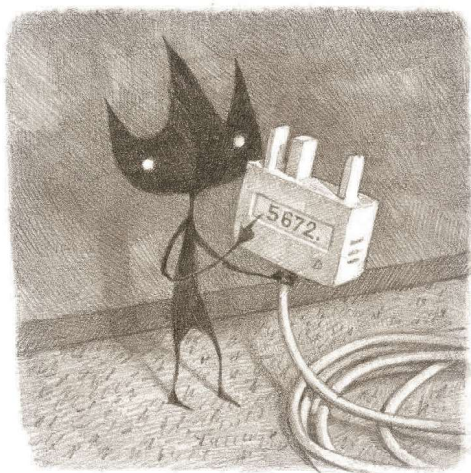
Am început să depozităm mâncarea și ustensilele de bucătărie
în alte dulapuri, ca să nu-l deranjăm.

Însă uneori mă întrebam dacă Eric *era* fericit; era atât de politicoș, încât nu știu dacă ne-ar fi spus că-l deranjează ceva. De câteva ori l-am văzut prin crăpătura dintre ușile camării studiind intens și în tăcere și m-am gândit cum trebuie să fie pentru el aici, în țara noastră.

În secret, îmi dorisem foarte mult un vizitator străin – aveam atât de multe lucruri de arătat. Puteam să fiu și eu o dată expert local, izvor de adevăruri interesante și opinii. Din fericire, Eric era tare curios și punea mereu o mulțime de întrebări.

Însă nu erau genul de întrebări la care mă așteptasem.

De obicei nu puteam să răspund decât cu
„Nu sunt sigur“ sau „Așa stau lucrurile“.
Nu mă simțeam neapărat foarte util.

Plănuisem să-l duc într-o serie de excursii săptămânale,
căci eram hotărât să-i arăt vizitatorului nostru cele
mai bune locuri din oraș și din împrejurimi.
Cred că lui Eric îi plăceau aceste călătorii, dar, după cum
am mai zis, e greu de spus dacă chiar așa stăteau lucrurile.

